na issa läinud waatma, agga ei julgend, sest et se kaupmees, kelle jures temma esmalt olli olnud, teda igga polel kui warga ja jookšia laskis järrel otsida; — siiski temma iggatses wägga, omma issa jälle nähha sada, ja sowis temma ja omma õedega ühhes ellada ja laskis neid ennese jure tulla, maksis issa wõllad ärra, kaswatas ommad õed illusaste ülles ja panni neid kahhe ausa meestele, kes temma sõbrad ollid, mehhele ja kui ep olnud ennam temmale murret omma õede peatoidusse pärrast, siis hakkas temma isse naest wõtma. Josep ei otsind ennesele rikka tüttarlast naeseks, waid üht trui, töteggia, jummalakartlikko abbikaast, kellega temma rahholiste ja armastusse sees ellas ja temmaga ühhes kous waeste ja häddaliste ees hoolt kandis. Temma rikkus kaswis päwast päwani, agga nisammoti ka temma allandus ja tänno meel Jummala wasto, sellepärrast olli ka Jummala õnnistus temmaga, senni kunni temma omma wanna ea sees omma hinge heitis, ja mitme tuhhandest surno aeda sai sadetud, kus nemmad temma auda omma silma-wega kastsid. —

Wõtta siis, armas luggeja, ka nenda kui Josep, ikka Issandat omma Jummalat melespiddada, ja ärra unnusta, et: „sedda, kes õige, kistakse ahhastussest wälja, agga kes õål, saab temma asseme-le!“ — Õppet. sanna 11, 8.